

HOME Το ελληνικό τραγούδι Οι καλλιτέχνες Η μουσική και όχι μόνο Ενημέρωση Δισκογραφία Αφιέρωματα Τα «παλιόπαιδα» του Ορφέα Ο Ορφέας

τελευταία ενημέρωση: 10-02-2010, 11:40
55 αναγνώστες online

πρόσφατες δημοσιεύσεις

Ελεάνα Βραχάλη: Αποσιωπητικά

ΟΡΦΕΑΣ: ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΟΡΦΕΑΣ: ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΟΡΦΕΑΣ: ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

πρόσφατες σχετικές δημοσιεύσεις

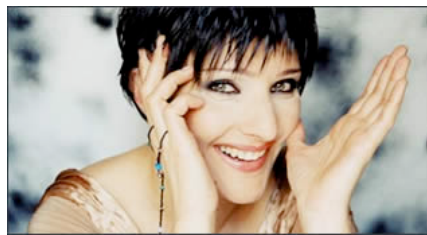
Μικρόκοσμοι: Μελωδικές ιστορίες - 05.02.2010
Lolek: Δεν έκανα τον παραμικρό συμβιβασμό - 04.02.2010
Βαγγέλης Γιαννάκης: Ακολουθούμε τις στιγμές - 31.01.2010
Γιάννης Λεκόπουλος: Με δύναμη από τη Θεσσαλονίκη - 11.01.2010
Ο Γιώργος Χρανιώτης μιλά για τα Φαντάσματα - 20.12.2009
Λυδία Σέρβου: Δε θέλω να φοβίσω τα όνειρά μου και φύγουν... - 10.12.2009
Αρμός: Ο ρομαντισμός είναι σήμερα πιο επίκαιρος και αναγκαίος από ποτέ - 04.12.2009

home >> Οι καλλιτέχνες >> Συνεντεύξεις >> Γιούλη Τσίρου: Σεργιάνι στον κόσμο του τραγουδιού

Γιούλη Τσίρου: Σεργιάνι στον κόσμο του τραγουδιού

Κείμενο: Τάσος Π. Καραντής
10.02.2010

Τη Γιούλη Τσίρου την πρωτογνωρίσαμε μέσα από έναν κλασικό δίσκο, το «Σεργιάνι στον κόσμο» (1979), του Γιάννη Μαρκόπουλου και, στα χρόνια που ακολούθησαν, καθιερώθηκε ως μια από τις πιο πολύπλευρες κι ικανές ερμηνεύτριες, με ζωντανές εμφανίσεις δίπλα σε μεγάλα ονόματα (Νταλάρα, Πάριο, Μητσιά, Αρβανιτάκη, Λιδάκη, Π. Παπαδοπούλου, Ρ. Σακελλαρίου, Μαριώ κ.ά.) και με επιλεγμένη δισκογραφία σε συνεργασία με σπουδαίους δημιουργούς (Σπανό, Νικολόπουλο, Κραουνάκη, Μαχαιρίτσα, Ζήκα κ.ά.). Την παραγωγή του πρώτου δίσκου της («Κάθε βράδυ τραγουδάω»/1988) την έκανε ο Γιώργος Νταλάρας, ενώ του πιο πρόσφατου («Στα παζάρια του κόσμου»/2003) ο Λαυρέντης Μαχαιρίτσας και, βέβαια, συμμετείχε στο δίσκο «Βραδιάζει» (1992) του Στέλιου Καζαντζίδη.

Για όλη αυτή την καλλιτεχνική πορεία της Γιούλης Τσίρου, μου έδωσε την αφορμή να μιλήσω μαζί της η προσέχης εμφάνισή της στον ΙΑΝΟ, στις 18/2/2010, όπου θα παρουσιάσει μια μουσική παράσταση σε πέντε γλώσσες (!) μέσα στο πλαίσιο : όταν η Ελλάδα τραγουδούσε την Ευρώπη κι η Ευρώπη την Ελλάδα.

Εξάλλου, η Γιούλη Τσίρου δηλώνει πολίτης του κόσμου, αλλά και θέτει - η ίδια - και τη λέξη πλουραλισμός, ως χαρακτηριστική της τραγουδιστικής της ταυτότητας. Κι, επίσης, δηλώνει ταξιδιώτης! Αυτό προσπάθησε να κάνει κι αυτή η συνέντευξη, ένα σεργιάνι στον κόσμο (της) του τραγουδιού.

Μετράς, σχεδόν, 3 δεκαετίες στο τραγούδι, από την δισκογραφική σου εμφάνιση, το 1979, στο δίσκο του Γιάννη Μαρκόπουλου «Σεργιάνι στον κόσμο». Θα ήθελα, ξεκινώντας την κουβέντα μας, να μου πεις για τα πριν απ' το 1979, για τη σχέση σου, δηλαδή, με τη μουσική και το τραγούδι από μικρή.

Γ.Τ.: Η σχέση μου με το τραγούδι ξεκινάει απ' το σπίτι. Οι γονείς μου - η μητέρα μου ήταν Πόντια κι ο πατέρας μου Μανιάτης - ήταν καλλιφωναί κι, αν και σπουδαγμένοι, ήταν χημικοί κι οι δυο τους και φιλελεύθεροι και προοδευτικοί άνθρωποι, ήταν και γλεντζέδες και τραγουδούσαν. Από εκεί λοιπόν ξεκινάει η σχέση μου με το τραγούδι, κυρίως το δημοτικό και συνεχίζεται σε όλη την παιδική κι εφηβική μου ηλικία. Όταν αργότερα μπήκα στο Πολυτεχνείο συνέχισα να τραγουδάω σε εκδηλώσεις. Έπειτα, έζησα κάποια χρόνια, λόγω της δικτατορίας, στο εξωτερικό κι εκεί οι συλλογαι των Ελλήνων έχουν έντονη πολιτιστική δραστηριότητα στην οποία συμμετείχα.

Πως γνωρίστηκες με το Μαρκόπουλο και σε κάλεσε να τραγουδήσεις στον ιστορικό αυτόν δίσκο, το «Σεργιάνι στον κόσμο»;

Γ.Τ.: Με το Μαρκόπουλο πρώτη φορά συναντηθήκαμε σ' ένα φεστιβάλ της ΚΝΕ. Εγώ ήμουν στον οργανωτικό μηχανισμό και, κατά τύχη, λόγω κάποιου κενού που προέκυψε στο πρόγραμμα, τραγούδησα δημοτικά στα πλαίσια του φεστιβάλ. Περνούσε ο Μαρκόπουλος - ο οποίος συμμετείχε στο φεστιβάλ - μπροστά από τη σκηνή που τραγουδούσα δημοτικά και με άκουσε. Κι, όπως ξέρεις, ο Μαρκόπουλος, πάντα, είχε μια ευαισθησία στις καινούριες φωνές, ήθελε να συνεργάζεται με νέους και ταλαντούχους ανθρώπους και να τους προωθεί. Ζήτησε λοιπόν να με γνωρίσει και μετά απ' αυτό τα πράγματα πήραν το δρόμο τους. Συμμετείχα στο «Σεργιάνι στον κόσμο», μαζί με το Γιώργο Νταλάρα και μετά στις «Ρίζες».

Θυμάσαι κάποια περιστατικά, από το στούντιο και τις ηχογραφήσεις, δίπλα στο Μαρκόπουλο;

Γ.Τ.: Θα σου πω το πιο σημαντικό. Το πιάνο που ακούγεται στο «Μαυρογέννη», το τραγούδι που είπα, είναι παιγμένο από τον ίδιο το Μαρκόπουλο. Όλη η ηχογράφηση έγινε ζωντανά, δηλαδή, ήμασταν στο στούντιο κι οι τρεις μαζί, ο Μαρκόπουλος στο πιάνο, εγώ τραγουδούσα κι ο Νταλάρας έκανε τις δεύτερες φωνές. Ήταν μια συγκλονιστική εμπειρία για μένα να τραγουδώ δίπλα στο Μαρκόπουλο και τον Νταλάρα, υπήρξαν κι οι δυο τους πολύ σημαντικοί νοοί μου στην έναρξη της καλλιτεχνικής μου ζωής. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που τραγουδούσα τέτοιους είδους τραγούδια κι η δεύτερη φορά που τραγουδούσα στο στούντιο, αφού η πρώτη μου φορά ήταν με το Νίκο Μαμαγκάκη.

Πως προέκυψε η συνεργασία σου με τον Μαμαγκάκη;

Γ.Τ.: Ήμασταν φίλες με την Κάτια τη Γέρο στο θεατρικό του Πανεπιστημίου. Δουλεύαμε, τραγουδούσαμε, παίζαμε μαζί, πριν η Κάτια γίνει επαγγελματίας ηθοποιός και πάει στο Θέατρο Τέχνης κλπ. Τότε η Κάτια ήταν μαζί με το Νίκο Μαμαγκάκη κι επειδή αυτός έψαχνε μια νέα κοπέλα που να ξέρει γερμανικά, η Κάτια του σύστησε εμένα. Κι έτσι, φοιτήτρια ακόμα, βρέθηκα να τραγουδάω για πρώτη φορά, στο στούντιο «Polysound» του Σμυρναίου.

Συμμετείχες, με το «Σεργιάνι στον κόσμο», σε μεγάλες ανοιχτές συναυλίες (στο

Με το Γιάννη Μαρκόπουλο

ΟΡΦΕΑΣ: ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Studio
ΚΗΦΙΣΙΑ
ΠΡΟΗΝ ΜΠΑΜΠΗΣ

οι φίλοι μας

mix.grill
Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΟ GRILL!

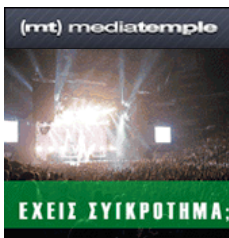
www.
TCIR.gr
ΜΟΥΣΙΚΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
& tar-radio.com

Radio Art
IANOS
ΛΑΥΣΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΡΟΝΟΜΟΣ
ΜΟΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΣΕΙΣΤΡΟΝ
πολιτισμός

MusicOnline

τη Νότια Αμερική. Και στην Ελλάδα ακόμα υπήρχε μια μεγάλη κίνηση αλλαγής. Όλο αυτό το πράγμα είχε δημιουργήσει μια ατμόσφαιρα ονείρου. Είκες ακόμα τη δυνατότητα και τις ευκαιρίες να ονειρεύεσαι. Αυτό που με φοβίζει σήμερα, είναι ο μηδενισμός. Θεωρούμε ότι τα μεγάλα θήματα που έγιναν τότε, γιατί έγιναν μεγάλα θήματα, πως δεν υπήρξαν! Οι νέοι άνθρωποι νιώθουν μια βαθύτατη αίσθηση μοναξιάς. Είναι μια τραγική εποχή αυτή η μεταβατική περίοδος που ζούμε. Σήμερα ισχύει αυτό που είχε πει η Μελίνα Μερκούρη : έχουμε "κουκουλισμό", είμαστε κλεισμένοι στο κουκούλι μας και προσπαθούμε να διαβούμε και να υπάρχουμε μόνοι. Τίποτα όμως δεν πάει χαμένο, όπως λέει και το τραγούδι, γιατί αυτό που ζούμε τώρα είναι μεταβατικό στάδιο. Γίνονται ζυμώσεις, αποτιμάται το παρελθόν και προσπαθούν να ανοίξουν κάποιοι δρόμοι για το μέλλον και στο χώρο της πολιτικής και της ιδεολογίας, αλλά και της τέχνης βεβαίως.

Αν και ξεκίνησες δυναμικά, με τις συμμετοχές σου στους δίσκους του Μαρκόπουλου («Σεργιάνι στον κόσμο/1979» & «Ριζές/1980»), ως τον πρώτο σου προσωπικό δίσκο («Κάθε βράδυ τραγουδάω»/1988) μεσολάβησε σχεδόν μια δεκαετία. Γιατί αυτό το δεκάχρονο δισκογραφικό «κενό»;
Γ.Τ.: Γιατί σπούδαζα εγώ τότε πολιτικός μηχανικός και δεν μ' ενδιέφερε, να σου πω την αλήθεια, να γίνω τραγουδίστρια. Μετά όμως, σιγά-σιγά, λόγω αυτών των δυο ανθρώπων, του Μαρκόπουλου και του Νταλάρα, που έγιναν οι νονοί μου σ' αυτήν την ιστορία, μπήκα στο χώρο των συναυλιών και του τραγουδιού. Στην φοιτητική μου ζωή και στην πολιτική συμμετοχή μου στα τεκταινόμενα, ήμουν άνθρωπος που ασχολούταν με τον πολιτισμό. Ξέρεις, αυτά έχουν μια τρομακτική γοητεία κι οι άνθρωποι που ασχολούνται μ' αυτά εκπέμπουν μια ακτινοβολία και σε τραβάνε σα μαγνήτες. Αλλά, ίσως και καλύτερα που άργησε ο πρώτος δίσκος, διότι υπάρχουν πολύ μεγαλύτεροι τραγουδιστές και με πολύ μεγαλύτερη ιστορία, που έχουν κάνει πολύ μεγαλύτερο αγώνα για να έχουν δισκογραφία. Μα κι απ' την άλλη πλευρά, χρειάζεται ένα χρονικό διάστημα για να μάθεις και να πάρεις εμπειρίες. Το ζήτημα είναι να μαθαίνεις σ' όλη τη διαδρομή κι όχι να κυνηγάς πρακτικές απολαβές.

Με το Γιώργο Νταλάρα σε συναυλία στο Χόλιγουντ (1993)

Την παραγωγή στην πρώτη σου προσωπική δισκογραφική δουλειά («Κάθε βράδυ τραγουδάω»), με τραγούδια του Γιώργου Ζήκα και της Βάσως Αλαγιάννη, την έκανε ο Γιώργος Νταλάρας και, νομίζω, πως ήταν κι η πρώτη δική του δισκογραφική παραγωγή. Πως πήρε την απόφαση να σου κάνει αυτόν το δίσκο;

Γ.Τ.: Καταρχήν, ο Γιώργος Νταλάρας, όπως ξέρεις, είναι νονός στη δισκογραφία πολλών νέων καλλιτεχνών. Σε σχέση με τη συνεργασία του είναι απαιτητικός, αλλά είναι πραγματικά μεγάλος καλλιτέχνης, γιατί έχει την ευαισθησία να είναι κοντά σε ο,τιδήποτε νέο γεννιέται. Επειδή λοιπόν είχαμε την επαφή που αποκτήσαμε μέσα από το "Σεργιάνι στον κόσμο", κάναμε και κάποιες συνεργασίες μαζί. Και κάποια στιγμή με ρώτησε ο Γιώργος, ρε Γιούλη γιατί δεν έχεις κάνει ακόμα δίσκο; Τι γίνεται; Δεν θα κάνει; Του απάντησα ότι υπήρχαν κάποια προβλήματα και πως δεν υπήρχε ενδιαφέρον από την πλευρά της εταιρείας. Σα να μην έτρεχε τίποτα, έτσι, εν τη ρύμη του λόγου που λένε, μου είπε, θα στον κάνω εγώ το δίσκο! Έτσι, πολύ απλά, έγινε αυτή η ιστορία. Γι' αυτό σου λέω, ο Γιώργος ο Νταλάρας είναι ένας άνθρωπος, που όχι μόνο ο ίδιος έχει κάνει μια θριαμβευτική πορεία μέσα στη μουσική, αλλά, καθόρισε κι οδήγησε ένα πολύ μεγάλο μέρος του τραγουδιού προς μια πορεία ποιοτική, που άφησε πολύ βαθιά ίχνη και πάνω σ' αυτά πατάνε τώρα και νέοι καλλιτέχνες κι είναι πολύ σημαντικό αυτό.

Ακολούθησαν, τα επόμενα χρόνια, άλλοι 3 δίσκοι σου, ως και τα μέσα της δεκαετίας του '90 και μετά, ύστερα από μια 7χρονη απουσία επανήλθες με έναν ακόμα δίσκο το 2003 («Στα παζάρια του κόσμου») κι από τότε, μέχρι και σήμερα (2010), έχουν περάσει άλλα 7 χρόνια, όπου δεν έχεις βγάλεις κάποιο νέο προσωπικό δίσκο. Μιλάμε δηλαδή για 5 συνολικά προσωπικούς δίσκους σε μια 30χρονη παρουσία στο χώρο του ελληνικού τραγουδιού. Γιατί αυτές οι αραίες δισκογραφικές εμφανίσεις;
Γ.Τ.: Να σου πω γιατί. Καταρχήν πιστεύω ότι η πυκνότητα των δίσκων δεν σημαίνει κάτι ιδιαίτερο. Υπάρχουν καλλιτέχνες οι οποίοι έχουν βγάλει άπειρους δίσκους, μερικές φορές και δυο δίσκους μέσα σ' ένα χρόνο, οι οποίοι αυτή τη στιγμή δεν υπάρχουν, σα να μην έγιναν ποτέ! Φαντάσου όλον αυτόν τον μόχθο και να μην έχει μείνει τίποτα, είναι σχεδόν τραγικό. Ελπίζω ότι δεν έπεσα σ' αυτήν την παγίδα. Στη διάρκεια της δισκογραφικής μου παρουσίας έχω προσπαθήσει να συγκεντρώσω κάποια τραγούδια κι αυτό μου πήρε χρόνο, να εξοικειωθώ με το τραγούδι και τους δημιουργούς και να παντρέψω πράγματα μεταξύ τους και να γίνουν ένα μίγμα, το οποίο να αντιπροσωπεύει κι εμένα, γιατί κι εγώ ένα μίγμα είμαι καλλιτεχνικά.

Με το Γιώργο Ζήκα και τη Βάσω Αλαγιάννη (1988)

Αυτό ήθελα να σε ρωτήσω κι εγώ. Έχεις συνεργαστεί με σπουδαίους συνθέτες, από έντεχνους(Σπανό, Κραουνάκη) και ροκ(Μαχαίριτσα), μέχρι καθαρά λαϊκούς(Νικολόπουλο, Ζήκα) κι έχεις τραγουδήσει δημοτικά, αλλά και έθνικ τραγούδια από διάφορες μουσικές παραδόσεις. Θα έδινες μια συγκεκριμένη τραγουδιστική ταυτότητα στον εαυτό σου;

Γ.Τ.: Ναι! Την καλλιτεχνική μου ταυτότητα θα μπορούσε άνετα να την χαρακτηρίσει η λέξη πλουραλισμός. Κι εκτός από τη λέξη πλουραλισμός, βάλε και τη λέξη ταξιδιώτης. Επειδή μπορώ και τα τραγουδάω όλα, κατάλαβες; Μου αρέσουν όλα, μου αρέσουν και πράγματα από χώρους που δεν θεωρούνται ποιοτικοί, εντός εισαγωγικών, αν και δεν πιστεύω στον διαχωρισμό αυτόν, το λέω όμως, για να έχουμε μια κοινή γλώσσα. Μ' άρεσε λοιπόν πάντα, να διαλέγω τραγούδια από διάφορα είδη κι αν μπορούσα να τα τραγουδάω. Γι' αυτό και δεν τραγούδησα και πολλά τραγούδια, διότι η μετάβαση από το ένα στο άλλο είναι κάπως επίπονη.

Με το Λαυρέντη Μαχαιρίτσα

Η παραγωγή του Λαυρέντη Μαχαιρίτσα πως προέκυψε στο δίσκο σου «Στα παζάρια του κόσμου» (2003);

Γ.Τ.: Ένα καλοκαίρι που παραθερίζαμε στην Τήνο με την οικογένειά μου, είχαμε συναντηθεί με το Λαυρέντη Μαχαιρίτσα, ο οποίος, είναι γνωστό, πως είναι λάτρης της Τήνου και τα καλοκαίρια παραθερίζει εκεί. Ο άντρας μου, ο Ξενοφώντας Μπρουντζάκης, έγραφε παλιότερα στίχους για τους "Τερμίτες" κι έχουν μια πολύ θερμή φιλία με τον Λαυρέντη. Ένα μεσημέρι λοιπόν που κάναμε όλοι μαζί περίπατο σε μια ήσυχη παραλία της Τήνου, εγώ ψιθύριζα ένα σκοπό. Και μου λέει ο Λαυρέντης, τι είναι αυτό που τραγουδάς; Λέω, ένα καταπληκτικό πορτογαλέζικο τραγούδι που το άκουσα πρόσφατα. Και μου λέει, να σου πω, γιατί δεν του βάζει στιχάκια ο Ξενοφών να κάνουμε ένα τέτοιο δίσκο; Μου έκανε εντύπωση αυτός ο αυθορμητισμός του, που 'ναι γνώρισμα των καλλιτεχνών, να αποτιμούν επί τόπου, με μεγάλη ευκολία, όμορφα πράγματα. Και αυτό ήταν η αρχή του δίσκου μου "Στα παζάρια του κόσμου".

Ζωντανά έχεις εμφανιστεί δίπλα σε μεγάλα ονόματα. Ποια είναι η πιο έντονη ανάμνησή σου από τις live εμφανίσεις σου;

Γ.Τ.: Η πρώτη μου ανάμνηση είναι από μια πολύ δύσκολη δική μου εμφάνιση! Μιλώ για την πρώτη μου εμφάνιση σε πολύ μεγάλο ακροατήριο, στο Λυκαβηττό, που παρουσιάσαμε το "Σεργιάνι στον κόσμο". Θυμάμαι είχα ντυθεί, είχα βαφτεί και μακιγιαριστεί, γιατί θα το έδειχνε κι η τηλεόραση, αλλά ήμουν εκμηδενισμένη από το άγχος μου! Ήμασταν με το Γιώργο τον Νταλάρα στον ίδιο χώρο και πριν βγούμε, ήρθε κοντά μου, μου έπιασε τα χέρια με τα δυο του χέρια, μου τα 'σφίξε, με κοίταξε και μου είπε, κορίτσι μου τι κάνεις έτσι; Ένας περίπατος είναι! Κι η αμέσως επόμενη παρατήρησή του, α, για να δω; Έχεις βαφτεί πολύ μου φαίνεται! Άλλη φορά να βάφεσαι λιγότερο. Μου έκανε τόσο εντύπωση αυτή η ανθρωπιά του, να την πω. Όταν νομίζεις ότι πας να κάνεις κάτι τρομακτικό κι ο άλλος σε προσγειώνει, σου πιάνει το χέρι και στο σφίγγει με συμπάθεια και με συμπάρσταση, όλα γίνονται πιο εύκολα. Όταν λοιπόν, στη διάρκεια της πορείας μου, είχα κάποιες στιγμές έντασης, αναστολών κι άγχους, σκεφτόμουν αυτή τη θερμή χειρονομία του Γιώργου Νταλάρα και χαλάρωνα!

Άφησα, ξεχωριστά, τη συμμετοχή σου στο δίσκο του Στέλιου Καζαντζίδη «Βραδιάζει» (σε μουσική του Χρήστου Νικολόπουλου). Ποια ήταν η εμπειρία σου από τη συνεργασία σου αυτή;

Γ.Τ.: Η εμπειρία μου ήταν καταπληκτική!

Τον γνώριζες πιο πριν προσωπικά τον Καζαντζίδη;

Γ.Τ.: Μια φορά είχα περάσει από τον Άγιο Κωνσταντίνο, αλλά ντρεπόμουν να τον αντικρύσω κατάματα, να πάω να του συστηθώ και να του πω δεν ξέρω κι εγώ τι. Θεωρώ - κι αυτή είναι μια γενικότερη πεποίθηση στη ζωή μου - ότι αν κάτι το φέρει η τύχη, είναι καλό να το κάνεις, αλλά, αν το εκβιάξεις, μπορεί να ενοχλήσεις κιόλας. Βέβαια, πρέπει εδώ, παρενθετικά, να σου πω, ότι εγώ στο εξωτερικό, στη Γερμανία, όταν ζούσα με τους γονείς μου, σαν παιδί και σαν έφηβη, είχα τον Καζαντζίδη στην πρωτοκαθεδρία αυτών των πραγμάτων που άκουγα και, μπορώ να καυχηθώ, ότι τον είχα μελετήσει σε βάθος. Μια φορά λοιπόν, κάποιοι μουσικοί με τους οποίους συνεργαζόμουν, με είχαν πάει με το "ζόρι" στον Άγιο Κωνσταντίνο και τον είχα δει που πλατσούριζε στην παραλία και τράβαγε κάτι δίχτυα και μου 'κανε εντύπωση η σωματοδομή του ανθρώπου αυτού. Φαινόταν σαν τους παλιούς παλαιστές, που δεν ήταν ψηλοί, αλλά ισχυροί. Έτσι τον είδα, σαν στοιχειό της φύσης, έβγαζε μια τέτοια δύναμη από πάνω του ο Καζαντζίδης.

Με το Μανώλη Λιδάκη

Χάραμα (2003)

άσχημα τραγουδάω που θέλεις να βγεις έξω; Όχι, πολύ καλά, μου απάντησαν κι οι δυο τους και, μάλιστα, ο Καζαντζίδης είπε στο Νικολόπουλο, αυτή κολλάει πολύ καλά επάνω μου! Του είπε βέβαια ο Νικολόπουλος, ότι η Γιούλη, σ' έχει μελετήσει και δεν την διαλέξαμε τυχαία γι' αυτόν το δίσκο.

Μια άλλη, όκι νομίζω τόσο γνωστή, ιδιότητά σου, είναι αυτή της μεταφράστρας. Και μάλιστα, έχεις μεταφράσει έργα κλασικών ονομάτων, όπως του Φρόνιτ και του Μπλεζ Πασκάλ. Πως προέκυψε αυτή η άλλη δημιουργική πλευρά σου;

Γ.Τ.: Έτυχε, στα πλαίσια του πλουραλισμού, που λέγαμε πριν. Εγώ συμπαθώ πάρα πολύ τις γάτες, είχαμε σπίτι μου ανέκαθεν και γενικά είμαι πολύ φίλος των ζώων. Είχα φέρει ένα βιβλίο από τη Γερμανία με ιστορίες για γάτες που 'χαν γράψει κλασικοί συγγραφείς (Μπωντλαίρ, Τζους, Χέμινγουэй, Ζολά, Πόε κλπ.), μια πάρα πολύ ωραία ανθολογία, με υπέροχες ιστορίες για γάτες. Αφού το είχα διαθέσει το βιβλίο, σκέφτηκα, επειδή στο "Ποντίκι" κάνουν μια λογοτεχνική σειρά με κλασικούς συγγραφείς, να το προτείνω. Κι έγινε δεκτό! Ήταν από τις πιο ευτυχημένες στιγμές της ζωής μου όταν μετέφραξα αυτό το βιβλίο που ήταν και για τις φίλες μου τις γάτες! Το μετέφρασα από τα γερμανικά, μια γλώσσα που μου αρέσει και τη μιλάω. Μετά ακολούθησαν τα άλλα δυο του Μπλεζ Πασκάλ ("Η αθλιότητα του ανθρώπου") και του Φρόνιτ ("Το μέλλον μιας αιταπάτης"). Τώρα ετοιμάζω το "Δικαίωμα στην τεμπελιά" του Πωλ Λαφάργκ.

Έχεις μια όμορφη και πολύ πρακτική ιστοσελίδα (www.gioulitsiru.gr). Ποια είναι η σχέση σου, αλλά κι η γνώμη σου για το διαδίκτυο;

Γ.Τ.: Η σχέση μου θαίνει αναπτυσσόμενη, δηλαδή μου αρέσει και με γοητεύει. Αποφάσισα να κάνω τη διαδικτυακή σελίδα μου, με κυριότερο στόχο να σώσω τα βινύλια που έχω κάνει, τα οποία πλέον δεν υπάρχουν και να βάλω όλη τη δισκογραφική δουλειά μου μέσα στο ίντερνετ, να υπάρχει και να μπορεί ο καθένας να ακούει τα τραγούδια μου. Και βέβαια ήθελα να υπάρχουν οι βασικές πληροφορίες για μένα κι ενημέρωση για τη δουλειά μου γενικότερα στο τραγούδι. Τώρα, όσον αφορά τη γνώμη μου για το διαδίκτυο, πιστεύω ότι είναι μια από τις μεγαλύτερες επαναστάσεις στην ανθρωπότητα κι ότι είναι ο χώρος της απόλυτης δημοκρατίας, στα πρότυπα όμως της σημερινής κοινωνίας μας, δηλαδή καοτική! Είναι χάος η παγκοσμιοποιημένη μας κοινωνία κι είναι χάος και το διαδίκτυο. Κι αυτό που πρέπει να πρυτανεύει στη σχέση μας με το διαδίκτυο είναι η επιλογή. Πάντως, είναι ένας δημοκρατικός χώρος που με εμπνέει κι, όπως είδες, εντάχτηκα!

Με τη Μαρίω στη Νέα Υόρκη (2003)

Την τελευταία τετραετία εμφανίζεσαι (Παρασκευή - Σάββατο & Κυριακή μεσημέρι), στην «Παλιά Μαρκίζα» στο Παγκράτι. Τι θα ακούσει στο πρόγραμμά σου αυτό, όποιος έρθει να σε δει;

Γ.Τ.: Θα ακούσει τραγούδια παλιά, ποιοτικά, όμορφα, αυτά που μας έχουν κρατήσει συντροφιά δεκαετίες. Θα ακούσει ρεμπέτικα, αλλά και το "Amado mio", θα ακούσει λαϊκά, μα και σύγχρονα υπέροχα τραγούδια και θα διασκεδάσει πιστεύω με την καρδιά του!

Με το Χρήστο Νικολόπουλο (1992)

επιτυχίες μεγάλων ερμηνευτών του εξωτερικού. Θα ήθελα πάρα πολύ να δέσω την "Όμορφη πόλη" του Θεοδωράκη που λέει η Πιαφ στα γαλλικά, με τραγούδια της Μούσκουρη και με το "Stranieri" (δηλαδή την "Ελένη" του Θάνου Μικρούτσικου) που έχει τραγουδήσει η Μίλνα, αλλά και με τραγούδια του Χατζιδάκι που 'χει πει ο Μουστακί. Υπάρχουν πολλά τέτοια, που θέλω να τα δέσω μαζί και να δώσουν το στίγμα μιας εποχής. Σ' αυτή τη συναυλία στον ΙΑΝΟ καθοριστική είναι η συμβολή της καλής κι αγαπημένης φίλης Έμυς Πανάγου - γνωστής δημοσιογράφου και συγγραφέως - τόσο στη επιλογή του ρεπερτορίου, όσο και στις ιδέες και το στήσιμο. Άσε που η Έμυ έχει και μίαν απίστευτη θεατρικότητα και "ντύνει" με προσωπικές μίνι - παραστάσεις τα, πάντα εύστοχα, λεγόμενά της! ... Στο πάνω θα με συνοδεύσει ο Παναγιώτης Παπαγεωργίου, από φύση δαιμονικός, πολυμήχανος και πολύπλευρος καλλιτέχνης και θα ερμηνεύσει κι αυτός κάποια υπέροχα τραγούδια. Και ειλικρινά, δεν θα μπορούσα να φανταστώ κάποιον άλλον μαζί μου στη σκηνή, σ' αυτήν την δύσκολη κι απαιτητική συναυλία, εκτός από τον Παναγιώτη ...

Να έρθουμε στην βραδιά του ΙΑΝΟΥ, που θα πραγματοποιηθεί στις 18/2. Οι πληροφορίες μιλούν για ένα πρόγραμμα πλούσιο και διεθνές θα έλεγα, αφού θα περιλαμβάνει τραγούδια σε 5 γλώσσες! Ποια θα είναι η δομή κι ο στόχος του;

Γ.Τ.: Θα σου πω. Καταρχήν, μ' αυτού του είδους τα προγράμματα έχω ιστορία στον ΙΑΝΟ. Το 2008 είχα παρουσιάσει το "Καμπαρέ", ένα πρόγραμμα με καμπαρέ και μιούζικαλ του μεσοπολέμου. Τώρα θέλω να κάνω στον ΙΑΝΟ ένα πρόγραμμα το οποίο το σκέφτομαι χρόνια : Όταν η Ελλάδα τραγουδούσε την Ευρώπη κι η Ευρώπη την Ελλάδα. Πολλοί καταξιωμένοι δικοί μας συνθέτες τραγουδήθηκαν και στο εξωτερικό σε ξένες γλώσσες από μεγάλους ερμηνευτές κι έκαναν επιτυχία. Ένα μόνο σου λέω, ότι οι Μπητλς έχουν τραγουδήσει το "Αν θυμηθείς το όνειρό μου" του Θεοδωράκη, με αγγλικό στίχο και τον τίτλο "Honeymoon Song" από την ομώνυμη κινηματογραφική ταινία. Η Μπριζίτ Μπαρντό έχει τραγουδήσει Σπανό, η Πιαφ Μίκη κλπ. Υπήρχε μια τέτοια άνθιση του ελληνικού τραγουδιού στο εξωτερικό και ταυτόχρονα στην Ελλάδα ακούγονταν τότε τεράστιες

Η μουσική είναι διεθνιστική, είσαι, πέρα από καλλιτέχνης κι ως άνθρωπος, πολίτης του κόσμου;

Γ.Τ.: Ανέκαθεν ήμουν. Υποχρεώθηκα να είμαι! Οι συνταγματάρχες της χούντας με έκαναν πολίτη του κόσμου! Έχω ζήσει σε διάφορες χώρες στο εξωτερικό, στη Γερμανία και στην Ανατολική παλιότερα και στη Δυτική μετά, στο Παρίσι ζήσαμε κάμποσο, στις Βρυξέλες, έχουμε διανύσει δρόμο στο εξωτερικό! Οπότε, είμαι πολίτης του κόσμου! Αλλά, να σου πω την αλήθεια, εγώ είμαι και πολίτης γενικά, δηλαδή, δεν μου αρέσουν οι κλειστές κοινωνίες. Μου αρέσει η ατμόσφαιρα της πόλης!

Ποια είναι τα μελλοντικά δισκογραφικά κι άλλα σχέδιά σου;

Γ.Τ.: Το καλοκαίρι θα κάνω συναυλίες με το πρόγραμμα αυτό που θα παρουσιάσω στον ΙΑΝΟ. Σκέφτομαι, μάλιστα, να κάνω και μια ζωντανή ηχογράφιση στον ΙΑΝΟ, η οποία να περιλαμβάνει τα δυο προγράμματα που έχω παρουσιάσει εκεί και να κυκλοφορήσει σε cd, είναι στα σχέδιά μου. Ταυτόχρονα συγκεντρώνω κάποια τραγούδια για να κάνω κι έναν προσωπικό δίσκο με καινούριο υλικό, αλλά ακόμα είναι νωρίς να μιλήσω γι' αυτό.

Να ολοκληρώσουμε την κουβέντα μας πολιτικά. Ο Μαρκόπουλος σε γνώρισε το 1978 στο φεστιβάλ της ΚΝΕ. Παραμένεις πολιτικά στον χώρο της Αριστεράς και τι σημαίνει πλέον αυτό στις μέρες μας;

Γ.Τ.: Εγώ είμαι αριστερή εκ γενετής! Στις μέρες μας η Αριστερά σημαίνει αυτό που έχει κατορθώσει να είναι, ένας πολυδιασπασμένος χώρος! Υπάρχει ένας μεγάλος πόθος στον προοδευτικό κόσμο, να πρυτανεύσει μια ενωτική διάθεση πραγματικής παρέμβασης μέσα στα πράγματα με έναν τρόπο αριστερό. Όλο αυτό το πράγμα όμως, είναι σαν το μετέωρο βήμα του πελαργού!

Οι φωτογραφίες προέρχονται από την επίσημη ιστοσελίδα της της Γιούλης Τσίρου. Επισκεφτείτε την στη διεύθυνση: www.gioulitsirou.gr

τυχαίες σχετικές δημοσιεύσεις

10 ερωτήσεις στη Χριστίνα Σάλτη - 09.10.2009
Lolek: Δεν έκανα τον παραμικρό συμβιβασμό - 04.02.2010
Αίθριες νύχτες: νέα πρόσωπα, νέες μουσικές - 02.09.2008
Αντιγόνη Ψυχράμη: «Η "Πόπη" με βοήθησε πάρα πολύ!» - 11.11.2008
Αρμός: Ο ρομαντισμός είναι σήμερα πιο επίκαιρος και αναγκαίος από ποτέ - 04.12.2009
Βαγγέλης Γιαννάκης: Ακολουθούμε τις στιγμές - 31.01.2010
Γιάννης Λεκόπουλος: Με δύναμη από τη Θεσσαλονίκη - 11.01.2010

newsletter